

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Leobardo recluso monacho.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

ciuitates, sed etiam per regna terrarum mira celeritate peruasit. Quòd si Dominus me propitius adiuuare dignabitur, quandoquè breui sermone explicare tentabo, quæ verè sanctus, triumphator egregius etiamnum efficit.

Et à Maioribus quidem nostris iam olim locus, vbi hæc sunt, Nauis dictus est ob nauium stationem: quod mihi non sine quodam futurorum præfagio factum videtur. Huic enim nostræ nauis qui adherent, per huius seculi procellosum transeunt mare, & ad patriam claritatis æternæ, iam omnibus malis imminentes tum visibilibus, tum inuisibilibus malorum procellas: ad quem liceat turò confugere, & euadere seculi fluctus & tempestates. Ibi per intercessionem beati patris nostri æternus & inuisibilis medicus gratis confert malè habentibus medelam: & exules atque naufragi ad patriam reducantur. Verùm cæteris interim prætermisissis, de quibus aliàs me dicturum supra testatus sum, pauca hîc de lampade ad viri Dei sepulcrum pendente, referam: Ferrur ea semel à ministris oleo impleta, ad eò postea sancto redundasse liquore, vt iugiter inde se effundat, eiusque vnctione plerosque varijs liberatos esse ægritudinibus.

Sanctorum intercessio.

Insigne miraculum.

Lampas celitus accenditur.

Contigit etiam quandoquè vespertino tempore, quod sine admiratione neque dici, neque audiri potest, vt Clero in ecclesia diuine laudis cantica depromente, subitus quidam tanquam fulminis ictus, lampadis ellychnium percutiens, cunctis cernentibus miro quodam modo illud accenderet: nec vnquam deinceps lumen illud extinctum est, quandiu fomenta ministrorum opera adhibentur. Huc usquè, etsi nequaquam prodiginitate, de clarissimi viri rebus gestis dixisse in præsentiam sufficiat. Nos iam intra silentij portum recipere, & introrsus ad conscientiam redire maturamus: & quia virum sanctum ob vitæ excellentiam imitari non possumus, vt nobis apud Deum patronus esse velit, obnixè precamur: vt cuius natalitia celebramus, eius quoquè meritis adiuuemur, præstante Domino nostro Iesu Christo, qui cum patre & spiritu sancto viuunt & regnat Deus per infinita secula, Amen.

VITA S. LEOBARDI, RECLUSI IN MAIORI MONASTERIO PROPE TVRONES, AVTHORE GREGORIO Turonensi Episcopo, lib. de vitis Patrum, Cap. vltimo.

IANVAR. 18.

Genus Leobardi.

Adhibetur literis discendis.

Ephes. 6.

Ceclesia fidelis ædificatur, quotiescunquè Sanctorum gesta deuotissimè replicantur: & licet teneat maximum gaudium, quòd hi, qui ab initio ætatis religiosam vitam duxerunt, peruenire meruerunt ad perfectionis portum: tamen & de his, Domino iubente, lætatur, qui conuersi à seculo, opus inchoatum valuerunt perducere, diuina opitulante misericordia, ad effectum. Igitur beatissimus Leobardus Aruernici territorij indigena fuit, genere quidem non senatorio, ingenuo tamen: qui ab initio Deum in pectore tenens, cum non floreret natalibus gloriosis, meritis præfulgebat. Hic tempore debito cum reliquis pueris ad scholam missus, quempiam de psalmis memoriæ commendauit, & nesciens se clericum esse futurum, iam ad Dominicum parabatur innocens ministerium. Sed cum ad legitimam peruenisset ætatem, cogentibus iuxta consuetudinem humanam parentibus, vt arrham puellæ, quasi vxorem accepturus, daret, impellitur. Illo verò respiciente, ait pater: Cur, dulcissime fili, voluntatem paternam respicis, nec te iungere vis connubio, vt semen excites nostro de genere, seculis sequentibus profuturum? Casso enim labore exercemur ad operandum, si possessor deerit ad fruendum. Quare implemus domus opibus, si de genere nostro non processerit, qui vtatur? Quid mancipia dato precio nostris ditioribus subiugamus, si rursùm alienis debent dominationibus subiaccere? Obedire filios debere voci parentum, scripturæ testantur diuinæ: sed tu cum inobediens esse parentibus probaris, vide nè te celestibus eruere nequeas ab offensis. Hæc pater loquens, facile tali etatule peruasit, voluntati suæ non contraire. Deniquè dato sponse annulo, porrigit osculum, præbet calceamentum, celebrat sponfalium diem festum.

Intercæ

Interea genitor genitrixque, mortis somno sopiti, migraverunt à seculo, vitæ præsentis curriculum iam peracto. Hic verò, tempore lucis expleto, oneratus donis nuptialibus, fratris pergit ad domum: quem intantum reperit vino madidum, vt nec cognosceret, nec recipere vellet propria in domo germanum. Ille verò suspirans & lachrymans, secessit in partem: venitque ad tugurium, in quo foenum fuerat aggregatū, atque ibi colligato præbens equo pabulum, decubuit super foenum ad quiescendum. Expergefactus autem media nocte, surgit de stratu suo: credisq; ad cælum manibus, gratias agere cœpit omnipotenti Deo, quòd esset, quòd viueret, quòd aleretur donis eius, & alia multa huiusmodi profecutus. Cumque suspiria longa protraheret, atque lachrymis crebris genas vbertim rigaret, Deus omnipotens qui illos, quos præsciuit & prædestinavit conformes fieri imaginis filij sui, compunxit cor eius, vt relicto seculo, manciparetur ad cultum diuinum. Tunc ille quasi iam sacerdos animæ suæ, prædicare sibi ipsi exorsus est, dicens: Quid agis anima? quid in ambiguo suspenfa teneris? Vanum est enim seculum, vanæ sunt concupiscentiæ eius, vana gloria mundi, & ca, quæ in illo sunt, omnia vanitas. Melius est igitur relinquere eum, & sequi Dominum, quam ad eius opera præbere consensum.

Eius parentes moriuntur.

Rom. 8.

Scipsum excitat ad mundi contemptum.

Hæc effatus, cum diem terris reddere lux diurna cœpisset, ascenso equo, cœpit ad hospitium suum reuerti. Cumque per viam iam alacris pergeret, voluere intra se cœpit, quid ageret, quòd abiret: dixitque, Expetam Martini beati tumulum, vnde procedit virtus alma super infirmos. credo enim, quòd & mihi eius oratio iter reseret ad Deum, qui deprecatus ipsum Dominum, mortuos reduxit à tartaro. & sic viam carpens, oratione comite, sancti Martini basilicam est ingressus. Circa quam paucis diebus commoratus, transito amne, ad cellulam maiori monasterio propinquam, de qua Alaricus quidam recesserat, deuotus accessit: ibiq; se, proprijs manibus membranam faciens, ad scribendum aptauit, atque, vt scripturas sanctas intelligeret, ac Dauidici carminis psalmos, qui dudum exciderant, memoria retineret, exercuit. Sicq; diuinarum scripturarum lectionibus eruditus, cognouit verum esse quòd ei Dominus prius inspirauit in corde. Sed nè hæc cuiquam fabulosa videantur, quæ retulimus, testor Deum, quia ab ipso benedicti hæc ore cognoui.

Is verò interposito pauci temporis spatio, humilem se tantum præbuit, vt honoraretur ab omnibus: acceptoque sarculo, cellulam, in quam ingressus fuerat, incidens lapidem, ampliauit: in qua cellula delectabatur ieiunijs, oratione, silentio, lectione: nec vnquam à diuinis officijs & oratione cessabat. Scribebat interdum, vt se à cogitationibus noxijs discuteret. Interea verò, vt se tentator manifestaret Dei seruis semper inimicum ac inuidum, cum quidam de sanctis monachis litem quandam cum vicinis habuisset, immisit ei cogitationem, vt relicta cellula illa, ad aliam transmigraret. Cumq; ibi ad orationem solitam deuenssemus, dolium nobis veneni grassantis aperuit. Ego verò suspirans non minimo dolore, increpare hominem cœpi, asserens diaboli esse calliditatem, librosq; ei & vitas patrum, ac institutionem monachorum, vel quales, qui recluduntur, esse debeant, vel cum quali cautela monachos viuere oporteat, abscedens ab eo, direxi. Quibus relictis, non solum cogitationem prauam à se discussit, verum etiam tanto sensum acumine erudiuit, vt miramur facundiam locutionis eius. Erat enim dulcis eloquio, blandus hortatu, eratque ei sollicitudo pro populis, inquisitio pro Regibus, oratio assidua pro omnibus ecclesiasticis Deum timentibus. Veruntamen nec sibi, vt quidam, demissis capillorum flagellis, aut barbæ demissione plaudebat: sed certo tempore capillum tondebat & barbam. In qua cellula viginti & duos annos in hoc opere degens, tanta Domini gratia confortatus est, vt pustulis malis salua oris sui perunctis, vim veneni satientis opprimeret. Frigoriticis verò per poculum vini, caractere Crucis beatæ sanctificationum, frigus accedens, æstumque restinxit, non immeritò discutiens in commodas febres ab alijs, qui in se extinxerat incentiua criminis noxialis.

Vide sancti viri exercitia.

Portione vini Crucis signati, morbum curat.

Quodam autem tempore cæcus ad eum veniens, ærumnas doloris sui humiliter deplorabat, ac deposcebat, vt tactu dextræ suæ sanctus lumina clausa palparet. Quod ille diutissime renuens, tandem stertibus hominis victus, misericordia motus, cum per triduum orationem pro eo fudisset ad Dominum, quarta die imponens manum super oculos eius, ait: Domine omnipotens, fili vnigenite Dei Patris, qui cum eo ac spiritu sancto regnas in secula, qui homini à natiuitate cæco reddidisti lucem beati oris sputo,

Iohan. 9.

Cæco lu-
men resti-
tuit.

Nota labo-
rem, ieiuni-
um & ora-
tionem.

Decedit è
vita.

tu redde & huic famulo tuo luminis visum, vt cognoscat quia tu es Dominus omnipotens. Et hæc dicens, vt Crucem super oculos cæci depinxit, mox pulsis tenebris, lucem de præsentem restituit. Huius virtutis testimonio Eustachius Abbas ad stipulatore assistit.

Deniquè hic de labore lapidis submontani, quem assidue cædebat, confectus, ieiunij austeritate confectus, oratione indefinente debilitatus, cœpit paulatim corporis firmitate destitui. Quadam autem die, dum nimium fessus haberetur, nos aduocari præcepit. Ad quem accedentes, postquam funeris sui necessitatem desleuit, eulogias à nobis peccatoribus flagitauit. Quibus acceptis, hausto mero, ait: Tempus meum iam impletur, vt me Dominus ab huius corporis vinculis iubeat relaxari: sed adhuc paucis diebus erit spatium: veruntamen ante diem sanctum Paschæ vocandus sum. O beatum virum, qui sic seruiuit creatori omnium, vt suum obitum reuelatione diuina cognosceret. Erat enim mensis decimus, quando hæc est effatus. Duodecimo autem mense cœpit iterum grauius ægrotare. Aduenit dies Dominica, vocat ministrum suum, & ait: Præpara quiddam cibi, quod accipiam, quia valde defessum me sentio. Illo autem respondente: Præsto est, Domine, ait ad eum: Egredere foras, & adspice si iam celebratis solennibus, populus de Missis egreditur. Hoc autem dicebat, non quod cibum capere vellet, sed transitus sui nullis testis adesset. Ille igitur egressus, ac postmodum reuertens, cum ingressus fuisset cellulam, inuenit virum Dei extensum corpore, clausis oculis, spiritum exhalasse. Vnde factum est manifestum, cum ab Angelis susceptum, qui hominem adesse noluit suum ad transitum. Hæc cernens minister ille, eleuauit vocem in fletu, sicq; concurrentibus reliquis fratribus, ablutus, ac vestimentis dignis indutus, in sepulcro, quod ipse sibi in antedicta cellula sculpsit, reconditus est. Quem in confortio sanctorum adscitum, nulli fidelium haberi reor incertum.

VITA S. LAVNOMARI ABBATIS ET CONFES-
SORIS, AB EIVS QVODAM AEQUALI CONSCRI-
pta, sed per F. Laurentium Surium reddita
paraphrasticòs.

IANVAR. 19.

Patria S.
Lauнома-
ri.

Pietas & li-
beralitas
puerilis.

Ieiunij se-
macerat ad
huc puer.

Vm Franci Gallias occupassent, abiectioneque teterrimo da-
monum cultu, Christiana religione initiati essent, ea tem-
pestate, qua Clotarius, filius magni illius Clodouei, qui
primus ex regibus illius gentis in Christum credens, à bea-
to Remigio Rhemorum episcopo baptizatus est, regnum
obtinuit, intra Galliam Lugdunensem Launomarus apud
Carnotenses parentibus est Christianissimis editus in hanc
lucem. Qui cum etiamnum puerulus in paternis ædibus
versaretur, demandata illi cura est pascendi pecoris: id
quod sedulo fecit, instar Iacob aut alicuius è cæteris patri-
archis. Interim verò pius puer iam bonæ spei præ se fere-
bat initia, virtutisque haud obscura argumenta: quandoquidem ex victu quotidiano,
quem parentes illi suppeditabant, liberaliter impertiebatur vel egenis, vel peregrinis,
aut certè coætaneis pueris, in pascendo pecore occupatis: cum quæ necdum præcepto-
rum Dei haberet notitiam, diuina in eo relucens gratia id illi contulit, vt in tenera æta-
te & puerili corpusculo peccatus senile circumferret. Et quia ea, qua diximus, erga con-
sodales pueros & inopes, ardebat dilectione, in ipsa pueritia iam cœpit se parsimonie
studijs accommodare, vt illis posset benignè facere ac opitulari. Faciebat enim chari-
tas, qua iam tum sic affluebat, vt pauperum iuuatorum pia quadam teneretur sollicitu-
dine, licet interim corpusculum illud suum in tantilla ætate ieiunij affligeret, atque
sibi ipsi rigidus esset & parcus. Socijs verò suis non se asperum, non incommodum, non
dum & tericum, sed sermone affabilem, moribus suauem, vultu iucundum & ala-
crem, beneuolentia & amore, pro eius & ætatis & facultatis captu, præstantissimum ex-
hibebat. Euangelium quidem nondum didicerat, sed in corpore delicato crucis morti-
ficationem perferre gestiebat, ad solis vsque occasum sæpe ieiunus permanens.
Sed cum parentes in ipso primæ ætatis flore illum viderent corporis curam negli-
gere,